

Quan agrada més el poder que la política

«Haver relegat als alts magistrats el conflicte polític entre Catalunya i Espanya no és altra cosa que un gran fracàs de la política»

El dia 6 de desembre Alemanya celebra Nikolaustag, el tret de sortida de Nadal. A Espanya és el dia de la Constitució. Quaranta-dos anys, des que fou aprovada en referèndum. Catalunya encara en forma part, de l'Estat. D'un Estat el procés constituent del qual no fou de ruptura respecte al règim feixista, sinó de transició. I no hi va haver ruptura perquè tant la Justícia, com l'Exèrcit i les forces de seguretat o els cossos de l'Estat i les seves incorporacions eren les del franquisme i, radicalment, mai no s'han reformat del tot. No es va voler fer net, raó per la qual el trànsit es va haver de fer amb polítics del règim i dirigents de l'antifranquisme.

La Carta Magna segurament que podia ser molt millor que la que en va sortir entre uns i altres, però més que l'articulat, el problema potser és tal com ha estat i és gestionada. Incapaços, els successius governs de l'Estat i les seves majories, quan les tenen, de reformar-la, ara ens trobem que la seva interpretació es va fent cada vegada més restrictiva, i això passa en un context en què la monarquia es troba absolutament desacreditada, tant, que les veus republicanes no paren de créixer aquí i allà; la qüestió plurinacional l'Estat la té del tot oberta i, com que la política no dona resposta a aquesta realitat, el poder judicial s'ha fet protagonista. I a tot això cal sumar-hi l'auge de la dreta i de l'extrema dreta, negant-se a condemnar el feixisme.

La pandèmia no pot tapar-ho tot. La Covid-19 no pot amagar l'alarmant desplaçament de raons polítiques, de l'executiu i del legislatiu, cap al poder judicial. Quan això passa ja no es pot negar la pèrdua de pes del poder polític. I la revocació del tercer grau als presos polítics i la retirada del 100.2 del règim penitenciari per part del Tribunal Suprem n'és una mostra més. Desenganyem-nos: haver relegat als alts magistrats el conflicte polític entre Catalunya i Espanya no és altra cosa que un gran fracàs de la política. I en mans dels jutges, la resolució del conflicte, veiem com, lluny de voler-se resoldre, es complica.

A Espanya, la Justícia acusa i culpa per raons ideològiques, avui encara. Més de quaranta anys després. Parla de rebel·lió, i això, diu sempre tan sàviament Josep Ramoneda "és col·locar-se a tal distància de la realitat que genera desconfiança en una justícia capaç d'arribar a aquest grau de banalització dels conceptes". La sentència del judici i aquesta darrera decisió del TS intensifiquen la indignació perquè si els magistrats tenen la darrera paraula d'un conflicte polític vol dir, i torno a Ramoneda, que "s'han trencat els equilibris que fan possible la democràcia. I si se senten cridats a salvar la pàtria per incompetència dels polítics, el sentit dels límits es perd fàcilment. I encara més amb una dreta cada dia més extrema que els ovaciona".

Mentrestant, aquí, davant tanta gravetat, l'independentisme se les va tenint amb retrets de si tu dones suport als pressupostos o si jo soc més rebel, quan l'error de l'independentisme institucional va ser el crèdit de confiança sense límit a Pedro Sánchez arran de la moció de cesura a Rajoy. Aquell era el moment de la política catalana a Madrid: haver-li dit, des de la tribuna d'oradors, que, estèticament, primer progressistes que conservadors, però com que el PSOE havia estat còmplice necessari per al 155 -que encara dura-, l'independentisme s'esperaria que fossin les urnes que tombessin Rajoy. Però no. El nostre mal som nosaltres entre nosaltres. I això? Doncs perquè ens agrada més el poder que la política. I així ens va!